

и обещава безрезервна подкрепа на султана; а Франция заема сжщо тъй враждебно становище къмъ Русия, действувайки солидарно съ Англия за закрепването, а не за провалата на турската империя.

Наскоро следъ демонстрацията на Меншикова рускиятъ императоръ издава манифестъ къмъ народа си, на 26 юний 1853 г., въ който обяснява причинитъ за скжсване на преговоритъ (— главното било, че Портата отказвала да потвърди правата и привилегиитъ на православната черква) и въ който нарежда да пристъпи войската му къмъ окупация на Дунавскитъ княжества, васални на султана, като отговоръ на завземането на Безикския заливъ отъ страна на англо-френската флота. Въ началото на октомврий 1853 г. Турция иска отъ князь Горчакова, командуващъ окупационнитъ войски, да опраздни Дунавскитъ княжества, въ двудневенъ срокъ, а на 23 с. м. турскитъ войски откриватъ военнитъ действия. Презъ мартъ 1854 г. Англия и Франция сжщо обявяватъ война на Русия, и така се стига до тежката и свързана съ голъми жертви Кримска кампания. Виждайки, че срещу него се навдига цъла европейска коалиция — щомъ и Австрия, която се оказва неблагодарна за потушаването на маджарския бунтъ презъ 1849 г. отъ Русия, тръгва съ западнитъ държави — Николай губи надежда да види дълото си увънчано съ успъхъ. И, сломенъ духомъ, той умира на 18 февруарий 1855 г. Откакъ Русия приема австрийската ултимативна нота отъ 27 декемврий с. г. за сключване на миръ, императоръ Александъръ II признава решенията на Парижкия конгресъ отъ 30 мартъ 1856 г. Споредъ тия решения, Русия изгубвала протектората си надъ православнитъ въ Турция; Дунавскитъ княжества (Влашко и Молдова) запазвали привилегиитъ си подъ сюзеренството на султана; а християнитъ подъ пръкото владичество на Турция получавали гаранциитъ за подобряване на положението си, предвидени вече отъ възвестения на 18 февруарий 1856 г. хати-хумаюнъ. Този законодателенъ актъ, издаденъ ужъ доброволно отъ султана, а въ сжщностъ редактиранъ отъ една конференция на европейскитъ посланици (на Англия, Франция и Австрия) въ Цариградъ и на турскитъ министри, потвърждавалъ правдинитъ, дадени чрезъ Гюлханийския хатишерифъ и последвалия го Танзиматъ, и отново подчертавалъ върскитъ и